

ток університетів та за умов зростання попиту на вищу освіту, особливо в країнах—членах Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР). Головна мета заходу полягала у визначенні довгострокових перспектив розвитку університетської сфери в глобальному контексті, їх обговорювали політичні діячі у сфері вищої освіти, представники корпоративного середовища та академічні експерти.

У більшості підготовлених матеріалів визначено той факт, що вища освіта зараз опинилася в умовах жорсткої кризи, подібно до такої, що була за часів Другої світової війни. Ефективним виходом міг би бути так званий План Маршалла, відповідно до якого мультинаціональні компанії почали б виділяти певний відсоток своїх прибутків на розвиток освітніх закладів.

Під час проведення конференції були проаналізовані національні політики, інституційні кейси, останні дослідження ОЕСР, включаючи питання управління, ресурсного забезпечення, технологій, правочинності та стійкого розвитку. У заключному слові Кіан Тенг (Qian Tang), новопризначений заступник генерального директора з освіти при ЮНЕСКО, визначив, що Об'єднані Нації повинні спрямовувати більше зусиль на розвиток вищої освіти в країнах, що розвиваються.

Підготувала **А. Овчаренко**, канд. екон. наук, науковий співробітник Інституту вищої освіти; за матеріалами: www.eua.be (European University Association); www.oecd.org (OECD); www.universityworldnews.com (Special Edition. Universityworldnews).

НОВИЙ СВІТОВИЙ РЕЙТИНГ УНІВЕРСИТЕТІВ

Група фахівців з Університету Західної Австралії наприкінці 2010 року запропонувала новий глобальний рейтинг дослідницьких університетів, назвавши його «Університети з високим впливом» (High Impact Universities).

Методологія рейтингу спирається на просту і логічну тезу, що в академічних колах результати наукових досліджень і розробок, як правило, поширюються через найрізноманітніші публікації. При цьому якість публікації характеризується кількістю цитат чи посилань на неї, постійність і логічність результатів НДДКР — кількістю високоцитованих публікацій, а всі характеристики узагальнюються в індексі дослідницької продуктивності.

До рейтингу потрапили лише класичні університети, в яких функціонують різні факультети (у рейтингу вони згруповані у 5-ти категоріях — медичні, природно-математичні, інженерно-технологічні, біологічно-сільськогосподарські, гуманітарно-соціальні). Загалом, у рейтингу представлено 500 університетів з різних країн світу.

Перша десятка університетів повністю репрезентує вищі освітні заклади США. Це такі університети, як Гарвардський, Стенфордський, Массачусетський технологічний інститут, Каліфорнійський університет у Лос-Анджелесі, Каліфорнійський університет у Берклі, Мічиганський університет в Анн Арбор, Вашингтонський університет, Університет Пенсільванії, Університет Джона Хопкінса та Університет Каліфорнії в Сан-Дієго. До першої двадцятки увійшло лише три університети, які представляють інші країни, — університе-

ти Кембридж та Оксфорд (Великобританія) і Торонто (Канада).

Цікаво, що США загалом представляють 176 університетів (35 %), Великобританію — 49, Німеччину — 43, Францію — 13, Китай — 8, Польщу — 2, Росію — 1. Хоча це і свідчить передусім про домінування тих чи інших університетів у міжнародних базах даних публікацій, але такий метод, імовірно, є одним із найкращих варіантів вирішення завдання об'єктивного зіставлення університетів.

Підготував **Д. Ільницький**, канд. екон. наук, науковий співробітник Інституту вищої освіти; за матеріалами: www.highimpactuniversities.com (High Impact Universities 2010).

